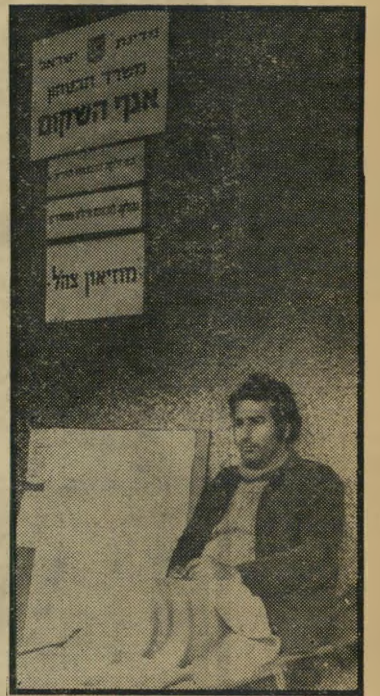

במלחמת ששת הימים נפצע יעקב עובד (26) בראשו. בעקבות סיכסוך עם משרד הביטחון על שיקומו, הציב לאחרונה מי-

נכה-שובת עובד הראש בקיר

טה ושלט בפתח אגף השיקום שבקרייה, פתח בשביתת-רעב. על מה שקרה לו שם, סיפר השבוע: "פקידה בכירה פנתה אלי וביקשה ממני להפסיק את השביתה, ואז יטפלו בי. הסכמתי, ונכנסתי פנימה. או תפס אותי הנוטר שלעיד השער, דפק לי את הראש בקיר וזרק אותי החוצה. נכנסתי לדיכאון. היה זה, אם ל' הסתמך על יעקב, נוהג אצל הנוטר. עוד באותו יום, יותר מאוחר, סיפר עובד, פנה אלי שוב פעם פקיד אחר, הזמין אותי לשיחה בפנים. אך שוב הנוטר פגע בי וזרק אותי החוצה. סרוגייטו של יעקב נגד משרד הביטחון החלה לאחר שמאס בעבודה שסידר לו אגף השיקום. "שלחו אותי לעבוד במוסד רולה, בתור מבקר טכני" מספר הוא. "אך נכנסתי לדיכאון ולא יכולתי להתרכז יו" תר" במקום זה, ביקש מאגף השיקום דוכן בשוק הכרמל. "לא מגיעה לו המלצה לרשיון כזה", הגיב דובר משרד הביטחון, נפתלי לביא. "יש לו דרגת נכות גבוהה" ומה בקשר לנוטר? יעקב כנראה ניסה להידחק למקום שהכניסה אסורה, והתף - אז הוא נדחה. מכל מקום, זה איננו מיקרה רציני שיש לצאת מהכלים בגללו". ודאי שלא. השאלה היא רק, אם יש מקום ליחס כזה לנכה. אפילו אם הוא ניסה להידחק.

עסקים

מבחן אופי

לדוורים

התיקושרנים הניידים של משרד-התיקושר-רת - הלא הם הדוורים - נאלצים בי-שבועות האחרונים לעמוד בפני פיתויים. בערימות המכתבים שנושאים הדוורים על גבם לחלוקה בתיבות, נמצאות בין השאר גם גלויות-דואר של נערות חשופות. דוור עלול לחשוב פעמיים לפני שהוא משלשל התיבה עירומה לתיבת-דואר, מה עוד ש-הוא עשוי להיות דוור דתי ושמר מסורת. השמניות ונערות פין-אפ. גלויות העירום נכנסו למחזור ביומנו של צלם עיתונות תל-אביבי זריו. נחום גוטמן, שי-בארכיונו הצטברו רבבות תמונות, החליט למצוא להן שימוש. הוא מיין אותם לנוש-אים, בחר את המובחרות שבהן והדפיס אותם בצורת גלויות-דואר בכריכות הכול-

אלן דלון

עם שפם

אחד הסרטים המעניינים ביותר, שיעלו בקרוב על בדי הארץ, הוא סרט צרפתי של במאי ממוצא יהודי, הקוצר היום הצלחה קופתית ואומנותית כבירה בפריס. שם הסרט הוא "המעגל האדום" ויוצרו, ז'אן-פיאר מלוויל, הוא דמות בלתי רגילה, במאי המהעקש מזה 25 שנים לעשות סרטים בדרך מיוחדת משלו. אולם רק עתה זכה להכרה במלוא מובן המילה.

מה מותר ומה אסור לאדם לעשות? מה זה "טוב" ומה זה "רע"? ככל אדם המתיימר לעסוק בענייני מור-סר, לא יכול היה ז'אן פיאר גרימבאך, יהודי בן 56 מצרפת, שלא לחוות דעתו בנושא. ולגרימבאך, הידוע יותר תחת כינויו ז'אן-פיאר מלוויל, יש תשובה משלו: אין זה משנה כלל מה מותר ומה אסור, מה "טוב" ומה "רע". לאדם אין מנוס מן הגורל שהוכתב לו,

דלון (משופם), וזונטה ואין מונטאן האסיר המשוחרר, הפושע הנמלט והשוטר לשעבר

ויהיו מעשיו כאשר יהיו, סופו להגיע ל-מקום שנועד לו מראש. רגדיה יוונית? נכון. אלא שמאן יוון העתיקה, מעטים הם הדוגלים ב-תורה זו. אלא שלמר גרימבאך - סליחה, מלוויל - אין זה איכפת כלל. בשלאשו כובע בוקרים רחב שוליים, ועיניו, הבול-טות במיקצת, מוסחרות על-ידי משקפי-שמש, הוא ממשיך מזה עשרים וחמש שנים להפיץ את תורתו המוסרית בעזרת סרטים. "אני עושה תמיד את אותו הסרט, אבל בכל פעם אני משתדל לעשות אותו בצורה משוכללת יותר", הוא אומר, כאשר טוע-נים נגדו כי יש קירבה יתירה בין 12 ה-סרטים שעשה עד היום.

רמיו מתרחשים כמעט כולם ב-אותה מיסגרת חברתית. מיסגרת הנמ-צאת על הגבול בין המותר והאסור, בין אם מדובר במחירת בימי המלחמה, או בעולם התחתון בימי שלום. ובכולם חוזר ונשנה אותו דמיון מופלא בין הצייד וה-ניצוד, בין הפושע והשוטר, הנלחמים זה בזה לא בגלל שינאה אישית, אלא משום שכן נגזר עליהם. ואין דוגמה טובה יותר לכך מן המעגל האדום, אשר יוצג בקרוב בארץ. הסרט, הצלחתו הקופתית הגדולה ביותר של מל-וויל (הוא שובר שיאים בפריס), הוא, לדעת רבים, גם הצלחתו האמנותית הגדולה. העלילה פשוטה למדי. שלושה אנשים הנמצאים מחוץ לחוק, אסיר משוחרר, פושע נמלט מידי החוק, ושומר לשעבר, נפגשים יחד לביצוע שוד יהלומים נועז. האיש הרביעי במעגל הוא מפקח המש-טרה, הדומה להפלא במינהגיו לשלושת האחרים, אבל נמצא מן הצד השני של ה-מיתרס. עליו ללכוד את העבריינים, והדר-

במאי מלוויל

המוטר החוק מן הפשע

שחקנים המסוגלים להתאים את עצמם ל-צרכים אלה. "עם אלן דלון יש לי שפה משותפת, אנחנו מבינים זה את זה מייד, ואין צורך להרבות בדיבורים", מסביר מלוויל בהנאה גלויה, כי אכן, הוא מפורסם בכך שב-סרטיו כמעט ואין דיאלוגים. בהמעגל האדום הוא עיטר את פניו של דלון בשפם, הוסיף כמה שנים לגילו, ונתן מישקל חדש לדמותו. "האיפור אינו רק למען המצלמה, אלא גם למען השחקן. כי אשר הוא רואה את עצמו בראי, הוא חוזר קל יותר לדמות שלו".

צד דלון הוא הציב את גיאן-מרמה וולונטה (החוקר המחקירה על אזרח...) ואת איז מונטאן, שנבנו כאילו במיוחד ל-סרט זה, ומולם, את אנדרה בורביל, קומדי-קאי אשר איש לא הבין את פשר עבודתו עם מלוויל. "הראיתי לו את בדם קר, והצבעתי שם על החוקר. אמרתי לו שאני רוצה כי יעשה דמות דומה", מספר מלוויל. "הוא נדהם וטען שאותו חוקר אמריקאי הוא יפה תואר, ואילו הוא...".

בורביל וזונטה

איש החוק והפושע הנמלט

מלוויל הרגיע אותו, הכין עבורו פיאה, חליפות גזרות היטב ויצר בעזרתו את אחת הדמויות המרשימות של הבד הצרפתי בשנים האחרונות, מצבה נאותה לאחד מן השחקנים הטובים של הבד הצרפתי. ובכל זאת, טוענים מתנגדיו של מלוויל, היכן בכל הסרט הזה, האקטואליות הבו-ערת? על כך באה תשובתו של מבקר צר-פתי, אשר כתב כי בה בשעה שסרטיו של גודאר ייראו סתומים ומזוירים למי שיחזה בהם בעוד 50 שנה, יהיה המעגל האדום אקטואלי ומעניין כמו היום. כי המאבק בין הטוב והרע, בין המותר והאסור, הגבול הדק המפריד ביניהם, והדמיון בין האנשים הניצבים משני צידי הגבול, הוא עניין אק-טואלי היום, כפי שהיה לפני מאה שנים ויהיה אקטואלי בעוד מאה שנים.

רה של תמונות אירוטיות, של חשפניות ונערות פין-אפ. תמיד ימצא מישהו שיבחר לכתוב כמה משפטים על גבה של חתיכה חשופה או להדביק בול על עכוזה.

החשש היחיד היה שמשרד-התקשורת יס-רב להעביר את גלויות-העירום לתעודתם, למרות שבישראל אין חוק כמו זה המקור- (המשך בעמוד 32)